

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/28/2017
Identifikačné číslo spisu:	8613204944
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8613204944.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovak Telekom a.s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 28, IČO: 35 763 469, zastúpeného JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, J. Ľatliaka 2051/8, proti žalovanému U. I., bývajúcemu v F., zastúpenému JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 7, o obnovu konania sp. zn. 6 Ro 92/2011, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7 C 285/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 259/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 259/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo 6. októbra 2014 č. k. 7 C 285/2013-55 v spojení s opravným uznesením z 10. novembra 2014 č. k. 7 C 285/2013-61 povolil obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Ro 92/2011. V odôvodnení uviedol, že žalovaný sa žalobou podanou 19. augusta 2013 domáhal povolenia obnovy konania v právnej veci vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6 Ro 92/2011 z dôvodu, že súd prvej inštancie v pôvodnom konaní vôbec neuplatnil právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľa a tým nerešpektoval platný právny poriadok. Z pripojeného spisu sp. zn. 6 Ro 92/2011 súd prvej inštancie zistil, že žalobca 16. mája 2011 podal na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 578,85 € spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne z dlžnej sumy od 4. marca 2011 do zaplatenia. Právnym titulom uplatňovaného nároku boli nároky vyplývajúce zo Zmlúv o pripojení č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX a ich dodatky. Okresný súd vydal 1. júna 2011 platobný rozkaz, ktorý žalovaný prevzal 9. júna 2011 a odpor voči nemu nepodal. Platobný rozkaz sa preto stal právoplatným 28. júna 2011. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca dodržal subjektívnu i objektívnu lehotu na podanie žaloby, pretože z jeho výpovede je zrejmé, že o dôvodoch obnovy sa dozvedel až v mesiaci august 2013 od svojho právneho zástupcu a žaloba na obnovu konania bola doručená súdu prvej inštancie 19. augusta 2013. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba na povolenie obnovy konania v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku [účinného do 30. júna 2016, (ďalej len „O.s.p.“)] je v plnom rozsahu dôvodná. Súd prvej inštancie uviedol, že Okresný súd Svidník platobným rozkazom č. k.

6 Ro 92/2011-23 z 1. júna 2011 priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 578,85 € s príslušenstvom, ktorý zahŕňal aj zmluvnú pokutu, ktorá bola rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach určená za neprijateľnú podmienku (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 312/2010 z 30.9.2010, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17 C 112/2010 zo 16.8.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 136/2010 z 9.5.2011), preto je nesporné, že už pred vydaním platobného rozkazu boli vydané v obdobných prípadoch súdne rozhodnutia spôsobilé privodiť v prospech žalovaného pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ďalej uviedol, že predmetný platobný rozkaz je v priamom rozpore aj s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, čo zakladá dôvod obnovy konania aj podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. Vzhľadom k tomu, že právo Európskej únie je nadradené vnútroštátnemu právu v súlade s princípom priority, musia byť aj vnútroštátne rozhodnutia v súlade s rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie, súd prvej inštancie návrh na obnovu konania povolil.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 259/2015 uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil. Odvolací súd uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím a s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je dôležité to, kedy sa navrhujúci dozvedel o dôvode obnovy, pričom nie je podstatné, kedy sa o dôvode obnovy mohol dozvedieť. Podľa názoru odvolacieho súdu preto, ak sa žalovaný o dôvody obnovy konania dozvedel v auguste 2013, po tom čo navštívil advokátsku kanceláriu a žaloba na obnovu konania bola podaná 19. augusta 2013, návrh na obnovu konania bol podaný včas, t. j. v lehote 3 mesiacov. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na komentár (ASPI) k § 228 O.s.p., podľa ktorého „Problémom bude aj to, ako posudzovať subjektívnu lehotu v takýchto prípadoch, lebo návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Ak vezmeme do úvahy, že rozsudky Súdneho dvora alebo Súdu prvého stupňa pred 1. májom 2004 z prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka, potom táto subjektívna lehota je tiež viacmenej otvorená, lebo použitie rozsudku v inom než slovenskom jazyku znemožňuje uplatnenie takého dôvodu obnovy konania. V tejto spojitosti je nejasné, ako preukazovať, kedy sa navrhovateľ dozvedel o rozsudku, ktorý by mal byť dôvodom na obnovu konania, lebo od navrhovateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby sledoval celú judikaturu Súdneho dvora a ďalších dvoch komunitárnych súdov.“ Ďalej poznamenal, že aj Súdny dvor viackrát judikoval napr. aj vo veci POHOTOVOST' c/a Korčkovská C-76/10, že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS treba považovať za kogentné ustanovenie. Poznamenal, že už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť spotrebiteľ nemohol v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatury Súdneho dvora mal ex offio zakročiť, tak neučinil (por. Oceáno Grupo Editorial, Mostaza Claro). K odvolacej námietke žalobcu, v zmysle ktorej rozhodnutie Súdneho dvora EÚ musí priamo, vecne a personálne súvisieť s pôvodným konaním a nemôže ísť o akékoľvek rozhodnutie, odvolací súd uviedol, že ak by malo byť tvrdenie žalobcu dôvodné, musel by Súdny dvor v každej jednej veci, v ktorej obnovy konania sa spotrebiteľ dožaduje, vydať individuálne rozhodnutie, o ktoré by sa mohol následne v žalobe na povolenie obnovy konania odvolávať. Odvolací súd tak uzavrel, že niet akýchkoľvek pochybností, že súd prvej inštancie vydaním platobného rozkazu predbežne nezhodnotil prijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie o povolení obnovy konania ako správne v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo, aby uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia zrušil a žalobu na obnovu konania odmietol alebo zamietol. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť podaného dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP z dôvodov, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne čo spôsobilo, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a tiež § 420 písm. f/ CSP tým, že odvolací súd znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva pred súdom v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom aj tým, že nenariadil pojednávanie na prejednanie odvolania, čím konal v rozpore s § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžadoval dôležitý verejný záujem. V súvislosti s touto vadou namietal nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu, najmä v nereagovaní na jeho argumentáciu, ktorou dôvodil prečo nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania, na ktorú nereagoval ani súd prvej inštancie. Poznamenal, že najmä pokiaľ ide o posúdenie včasnosti podania návrhu na obnovu konania - dodržania 3-mesačnej subjektívnej lehoty - sa súdy odklonili od ustálenej praxe nielen dovolacieho súdu ale aj všeobecných súdov.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V danom prípade žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420

písm. f/ CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Najvyšší súd v prvom rade posudzoval prípustnosť dovolania žalobcu v danom prípade z hľadiska ním tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 CSP.

14. Podľa presvedčenia žalobcu je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. K námietke dovolateľa o porušení procesného postupu odvolacieho súdu tým, že nenariadil verejné odvolacie pojednávanie, dovolací súd uvádza, že podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V danom prípade odvolací súd potvrdil uznesenie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nakoľko nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd (okrem taxatívne vymedzených prípadov) môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu. Keďže v danom prípade nešlo o žiadny z prípadov uvedených v § 385 ods. 1 CSP boli dané zákonné predpoklady prejednanie odvolania žalobcu proti prvoinštančnému rozhodnutiu bez nariadenia odvolacieho pojednávania, postupom odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nebola dovolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať.

17. Vo vzťahu k námietke dovolateľa o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016.

18. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednáwanej veci. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v predmetnej veci je nedostatočne odôvodnené v otázke, ktorá bola zásadnou pre náležité posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o povolení obnovy konania. Odvolací súd náležite nevyriešil otázku, kedy sa žalovaný dozvedel o dôvode obnovy konania a náležite nezdôvodnil, či bol návrh na obnovu konania podaný včas, teda v lehote 3 mesiacov. Samotná skutočnosť, že žalovaný navštívil advokátsku kanceláriu v auguste 2013 a návrh na povolenie obnovy konania podal 19. augusta 2013, nie je dostatočným podkladom pre zodpovedanie otázky, kedy sa o dôvode obnovy konania dozvedel. Rovnako za nedostatočné posúdenie splnenia subjektívnej 3-mesačnej lehoty nie je poukaz na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, pretože aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú spôsobilými dôvodmi pre

povolenie obnovy konania, súd však musí mať nad všetky pochybnosti preukázané dodržanie subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy. Podľa dovolacieho súdu ostáva nezodpovedanou otázkou splnenia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľovi bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v Stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

20. Dovolací súd len pre úplnosť upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo 16. mája 2017, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že ak bol platobný rozkaz vydaný v čase, keď boli rozhodnutia Súdneho dvora, na ktoré odkazuje sťažovateľ vo svojom návrhu na obnovu konania, zverejnené v úradnom vestníku, ako aj v Zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora (pričom tieto sú pre Slovenskú republiku právne záväzné už od 1. mája 2004, keď sa Slovenská republika stala členským štátom Európskej únie), mohol sťažovateľ objektívne túto skutočnosť namietat' už v odpore, pretože o nich mohol objektívne vedieť nielen od preukázateľného dátumu zverejnenia rozhodnutí Súdneho dvora v úradnom vestníku, v ktorom je každé rozhodnutie publikované, príp. uplynutím dvadsiateho dňa od jeho zverejnenia, keď sa takéto rozhodnutie stáva záväzným pre každú fyzickú, ako aj právnickú osobu, ale najmä z dôvodu ich právnej záväznosti, pre Slovenskú republiku, ktorá už v tom čase bola členským štátom Európskej únie, a preto stanovil začiatok plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie takéhoto návrhu v sťažovateľovej veci odo dňa nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu. Nad rámec uvedeného Ústavný súd dodal, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnej procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou.

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomocí patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.